

kussion. Jeg maa dog have Lov til at sige, at ogsaa jeg er af den Mening, at om det kunde lykkes at faa en Centralrepræsentation for den danske Folkekirke, vilde det være af stor Betydning for Kirken. Jeg ved nok, at min Anskuelse i saa Henseende er den højtærede Ministers diametralt modsat, men jeg tror ganske bestemt, at en Centralrepræsentation for Kirken vilde styrke Sammenholdet indenfor den og ikke svække det. Og jeg mener at have oplevet noget, som jeg i den Henseende kan henvisse til, nemlig, hvad jeg har erfaret som Medlem af det kirkelige Udvalg, hvor man til Trods for at saa at sige alle Partiafskygninger indenfor den danske Folkekirke vare repræsenterede, ikke alene godt kunde forhandle, men ogsaa meget godt komme til et forholdsvis enstemmigt Resultat i de forskellige Sager. Den højtærede Minister har i Bemærkningerne til Lovforslaget anført forskellige Sager, som det kirkelige Udvalg har behandlet, og jeg skal fremhæve, at en hel Del af de Afgørelser, det kirkelige Udvalg traf, hvad enten det var en Betænkning over en Sag eller et Lovforslag, blev endelig vedtagne, ofte fuldstændig enstemmigt, og næsten altid med meget stor Majoritet. Selv om man ved Begyndelsen af Forhandlingen om den enkelte Sag syntes at være nok saa uenig, og Meningerne brødes under Diskussionen, opnaaede man alligevel at komme nogenlunde til Enighed om, hvorledes man skulde stille sig i paagældende Sag. Det forekommer mig desuden, at det næsten ligger i Sagens Natur, at naar man har en fælles Repræsentation for forskellige Interesser, hjælper det snarere til at drage de interesserede Parter nærmere end det modsatte. Jeg kan ikke se rettere end, at en saadan Kirkedag, eller hvad man vil kalde det, ifølge sit Væsen maatte bidrage til at samle alle arbejdende Kræfter i den danske Kirke. Det vil volde Vanskeligheder at faa en saadan Kirkedag paa Benene, saa der er Strid om den, saa længe Fødselsveerne staa paa, men det er min Overbevisning, at er den først skabt, vil den netop virke til Sammenhold indenfor Folkekirken.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa almindelige Udtalelser, men omtale enkelte Bestemmelser i Lovforslaget og da særlig saadanne, som ere nye, det vil sige

ikke fandtes i Loven af 15. Maj 1903. Jeg skal da først nævne i Overensstemmelse med, hvad der er anført før, at det gør mig ondt, at man har slettet Præsten som født Formand i Menighedsraadet. Jeg vil gerne indrømme, at der blandt Danmarks 1,200 Præster nok kan være enkelte, som kunne være uheldige, det vilde være forunderligt, om det ikke var Tilfældet, men jeg tror, at man ogsaa maa huske paa, at det heller ikke kan ventes, at de 1,100 Menighedsraad komme til at bestaa af lutter Engle; i Tilfælde af Uenighed mellem Præst og Menighedsraad er det derfor ingenlunde givet, at de valgte Menighedsraadsmedlemmer altid have Retten paa deres Side, og Præsten Uretten. Det modsatte kan meget let tænkes. Hvis det blot var saaledes, at de daarlige eller ubrugelige Præster bleve satta fra den Bestilling at være Formand i Menighedsraadet, kunde man sige: Ja, det er godt nok. Men det kunde let tænkes, at netop det modsatte blev Tilfældet, at netop en Præst, som, naar man ser rigtigt paa det, var skabt til at være paa den Post, blev sat udenfor. Navnlig tror jeg, der vil opstaa Vanskeligheder, naar der kommer en ny Præst til et Sogn, og saa lige straks det Spørgsmaal skal tages til Afgørelse i Menighedsraadet, om nu den nye Præst skal vælges til Formand eller ikke. Sæt nu, at den Præst, der bliver valgt, ikke er den, som Flertallet af Menighedsraadet har indstillet, men har været indstillet af et Mindretal. Saa er det meget fristende for Flertallet at sige: Ham ville vi ikke have. Men behageligt for Præsten og godt for det Samarbejde, der skal finde Sted mellem ham og Menighedsraadet, bliver det ikke. Jeg mener, man undgaar en Mængde Vanskeligheder, mange vanskelige Situationer ved at beholde den Bestemmelse i Loven af 1903, at Præsten skal være født Formand.

Det andet Punkt, jeg vil omtale, er Bestemmelsen i § 5, som omhandler Medlemsforholdet til Folkekirken. Paragraffen er væsentlig enslydende med § 6 i det kirkelige Udvalgs Forfatningsudkast. Dog er der en Forskel, hvad Spørgsmaalet om Medlemsforholdets Ophør angaar. I det kirkelige Udvalgs Udkast lyder det paagældende Stykke af Paragraffen saaledes: „Medlemsforholdet ophører, naar den paagældende